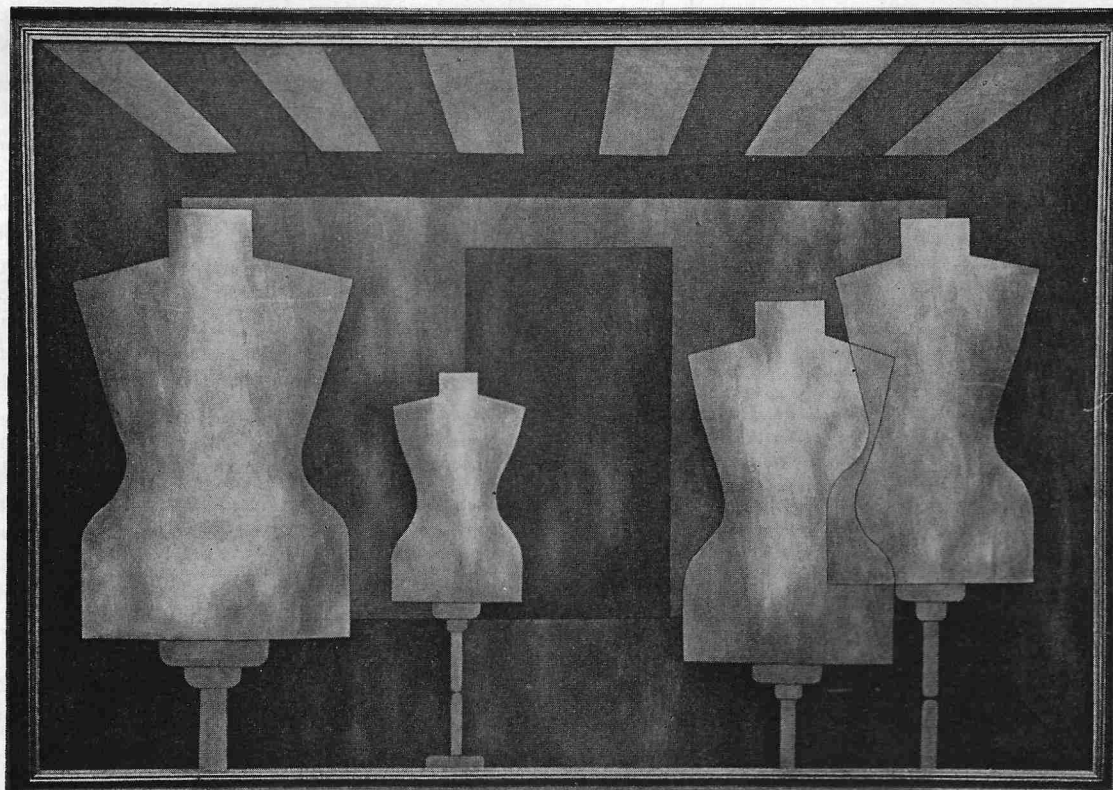

De Eenzamen
1974

mia deprez

standaard galerij oostende
kapellestraat 103
17 mei tot 17 juni 1975

Mia Deprez

Biografie

Geboren Izegem, 28 - 1 - 1942

Ruim 25 binnen- en buitenlandse onderscheidingen.

Maakte ontwerpen voor Kerstmis-postzegels, Europa-zegels en de Via Secura-postzegel 1973.

Ontwierp kartons voor tapijten.

Bereisde met een studiebeurs van het Ministerie van Nederlandse Cultuur Griekenland en Italië.

Verdere studiereizen naar Schotland, Wales, Frankrijk, Duitsland, Spanje en Engeland.

Atelier : « Honey »

Kortrijksestraat 355 F — 8700 Izegem
tel. 051 / 30.36.47

Kunstschilder Mia Deprez is sinds enkele jaren volop aan het zoeken naar de uitdrukkingwijze die uiteindelijk de hare zal moeten worden. Zij heeft het een tijdlang geprobeerd met strak gestructureerde om zo te zeggen haast kubistische werken, waarin reeds een bijzonder verfijnd kleurgevoel aan bod kwam.

De laatste tijd, en in haar jongste tentoonstellingen zagen wij, naast markante tekeningen, ook schilderijen die de richting van het non-figuratieve uitgaan ; zij experimenteert met verschillende geometrische vormen : vierkanten, wielen, ook met letter-arabesken, of met verschillende door elkaar geplaatste stoelen, of T.V.-antennes. Soms gaat er van deze werken een soort dreiging uit ; de schilderess wil er een zeker gevoel in neer leggen en naar de kijker overbrengen en in vele gevallen slaagt ze daarin ook. Toch kunnen wij haar werk eigenlijk niet pessimistisch noemen, hoewel de weemoedige ondertoon vaak de bovenhand krijgt. Veel wordt gered in de richting van levensmoed en blijheid door de kleuren, die soms zeer zuiver zijn aangebracht, in andere werken getemperd of in superpositie tot een grillige matiere zijn uitgegroeid. Misschien zal deze jonge artieste nog ooit naar het surrealistisch genre overgaan. Of zal zij haar toevlucht nemen in de volledige abstraktie. Wij weten het niet en het is best mogelijk dat de artieste het zelf ook nog niet weet. Wie zal de impulsen van het creatieve moment meten en omschrijven ? Maar, zeker is intussen dat de schilderijen van Mia Deprez getuigen van een eerlijk zoeken, zonder toegeving aan gemak en vleierij, rechtdoor en vierkant.

Fernand Bonneure, 1967

Met zeer vaste hand die wijst op een gedegen tekentalent, omlijnt Mia Deprez de wereld die zij ons wil tonen. Het is geen uitwendige wereld, hoogstens een wereld van rust, een wereld die de kunstenares tot het stellen van vragen noopt. In haar kleurenkeuze grijpt Mia Deprez bijna nooit naar heftige, vreugdevolle schakeringen. De voorkeur gaat naar grijs en bruin, twee kleuren die wijzen op bezadigdheid en ernst, wellicht op angst zoals spreekt uit het doek waar grauwe fabrieksschoorstenen de vraag suggereren : Vooruitgang of ... ?

De kunst van Mia Deprez is eerlijk. In een tijd dat zovele « kunstenaars » in kunstgrepen allerhande hun gemis aan artistieke vaardigheid trachten te verdoezelen, past het ook op dit aspekt de nadruk te leggen.

Prof. Paul De Vroede, 1972

Deze expositie in galerij Uilenspiegel, is haar eerste one-woman-show in Nederland en men kan de galerij alleen maar loven voor dit initiatief. Want zodra men de expositieruimte betreedt, merkt men dat van de wanden een artistieke persoonlijkheid haar uitstraling doet gelden. Qua voorstelling, qua vorm en qua kleur. Door middel van enkele dingen of voorwerpen roept Mia Deprez, dank zij een meditatief indringingsvermogen, een wereld op.

Willem Enzinck, 1973

In Philebus schreef Plato over de schoonheid der geometrische vormen :
 « Zij zijn niet schoon om enige bijzonderheden, eerder zijn zij schoon door hun eigen karakter en geven zij geheel zichzelf een esthetisch welbehagen, vrij van drift. En kleuren van dezelfde aard zijn ook schoon en roepen een gelijkaardig welbehagen op. » Ik meen dat wij deze uitspraak ook op Mia Deprez kunnen toepassen. Zij streeft er inderdaad naar een harmonie te bereiken door een samenklank van klare vormen en zuivere kleuren.

Staf Weyts, 1974

Mia Deprez poétise la réalité en créant sur chaque toile une atmosphère. Les motifs, assez dépouillés, se détachent sur de larges surfaces géométriques, offrant à l'artiste la possibilité de travail des oppositions et de souligner les formes par un graphisme très précis dont la sécheresse donne de l'intensité à l'idée.

Bernard Gauthron, Parijs 1974

Quant à Mia Deprez, elle a réuni à la galerie Tamara Pfeiffer (avenue Louise 94 b), ses toiles au brun d'automne mélancolique. Le dessin est simple et élégant, semble dépressive. Des titres comme : Comment pourrais-je le croire demain ? et à l'horizon sont mes pensées traduisent une nostalgie sous-jacente. Art inégal, mais authentique d'une sensibilité qui a trouvé dans la peinture l'évasion et le dialogue.

Paul Caso, 1975

Bij Tamara Pfeiffer (Louisalaan 94 b) toont Mia Deprez een sluitend ensemble van schilderijen, waarvan het algemene koloriet grijs, bruin, ietwat mauve is. De voorstelling van het figuratieve tema is zeer konstruktivistisch, gestileerd en versoberd opgevat en uitgewerkt. Er is dan ook een grote eenheid, een gewilde beperking, een gestrengheid op de grens tussen de principevastheid en de eentonigheid. In enkele doeken bespeuren wij een spel tussen de vlakken van het thema onderling en het plat vlak op de achtergrond of het doek zelf. Hier ligt een nieuwe richting klaar voor een nog sterker konstruktivisme en abstraktie, een richting die deze kunst nieuw leven kan inblazen. Ondertussen waarderen wij de nauwkeurigheid van de bewuste maat en evenwicht.

Maurits Bilcke, 1975

De voorwerpen zijn streng gestileerd, scherp afgebakend, wat ze tegelijk herkenbaar en onwezelijk maakt, zodat zij op het doek een eigen leven krijgen. Men kan er zich overtuigen, dat zij de wiskundig-poëtische geest paart van Gaston Bertrand aan het dichtelijk verstillde gevoel van Morandi. Titels zoals de afzondering, Hoe zal ik het morgen beleven, Daar aan de einder zijn mijn gedachten, geef mij een naam, duiden er op dat achter elk schilderij een diepere gedachte schuilgaat, die in het werk steeds sterk tot uiting komt.

René de Borger, 1975

Tentoonstellingen

- 1965 Izegem
- 1966 Knokke, Studio Jacobs
- 1967 Barcelona, Brugge, Deurle
- 1968 Aarschot
Knokke, Kasino-Kursaal
Poperinge
- 1969 Goes, « Schilderkunst
in West-Vlaanderen »
Hasselt, Hedendaagse
religieuze kunst in Vlaanderen
Brussel, Gent
Brugge, Provinciaal Hof
- 1970 Doornik, Halle aux Draps
Hasselt, Provinciaal Begijnhof
Siegburg, Stadsmuseum
Oostende, Kasino-Kursaal
Mechelen, Cultureel Centrum
Hekelgem, Abdij van Afligem
- 1971 New York, Exhibition of
Contemporary European Painters
Kortrijk, Stadsschouwburg,
Jonge Vlaamse schilderkunst
Knokke-Heist, Ebes en Kunst
Mariakerke, Galerij Murez
- 1972 St.-Niklaas, Galerij Waumans
Tielt, Nationaal Salon
« De Vrouw Artiëste »
Nice
Ieper, Lakenhalle
Vlissingen, Plastische Kunst 1972
in West-Vlaanderen
Londen, Rotunda Gallery
Gent, Galerij Vyncke- Van Eyck
St.-Martens-Latem,
Latemse Galerij

1973 Herentals, Galerij Kontakt
Genk, Vlaams Prentenkabinet
Antwerpen,
H. de Braekeleerstudio
Kortrijk, Stadsschouwburg
Brussel, Kunst in Europa
Oostburg, Vlaamse schilders
tussen Schelde en Leie
De Panne, Religieuze Thematiek
Lissabon

1974 Knokke-Heist, Kasino-Kursaal
Antwerpen, Zaal Campo
Oostende, Galerij l'Orangerie
Marl (Duitsland)
Mechelen, Miniatuur Theater
Antwerpen,
Marcel Peeters Centrum
Etterbeek, Herfstsalon
Blankenberge, « De Benne »
Eupen en Namen

1975 Antwerpen, Galerij B.P.
Brussel, Galerij Tamara Pfeiffer
St.-Martens Latem, Latems
museum voor moderne kunst
Scheppende handen,
in Oost- en West-Vlaanderen,
Antwerpen, Standaard Galerij

Werk

Prentenkabinet, Brussel
Museum voor religieuze kunst,
Oostende
Ministerie van Verkeerswezen
Stedelijk patrimonium van
Blankenberge, Izegem en Torhout
Ministerie van Buitenlandse zaken

La Peinture de Mia Deprez est sérieuse et grave. L'artiste a choisi des tonalités très tempérées, un peu tristes même, mêlant les gris et les bruns et exultant tout éclat, toute sonorité violence. Mia Deprez peint, avec un souci rigoureux du graphisme, des chaises, des cruches de laitier, des portemanteaux, des bustes de couturière. Elle fait naître de la netteté exigeante de ses images une poésie très particulière, qui n'est ni sans charme, ni sans prolongements mystérieux. Il faudra compter avec elle désormais.

Stéphane Rey, 1975

Mia Deprez, aime travailler des huiles très structurées mais figuratives dans la gamme des bruns. A la galerie, elle propose, derrière des titres souvent littéraires, des œuvres d'une réalité franche. Le dépouillement linéaire assure à ses natures mortes et compositions un climat froid, mais équilibré.

Alain Viray, 1975

Zachte tonen, eerder in mineur, steeds overhellend naar het grijze en het bruine, zijn kenmerkend voor het gevoelige oeuvre van kunstenares Mia Deprez. Zij spreekt vooral door deze tonaliteiten, veeleer dan door haar vorm. De symboliek, die aan de basis van elk doek ligt, komt steeds op de toeschouwer af en vanaf dit ogenblik vereenzelvigd hij zich met deze voorwerpen. Hij vindt er zichzelf terug in deze eenvoudige dingen. De nog jonge kunstenares die Mia Deprez is, heeft - zoals steeds van haar wordt beweerd - een « geest in beweging ». Steeds bloeien nieuwe ideeën in haar op die ze met volle intensiteit weergeeft.

Geertje Van Cauwelaert, 1975

In het surrealistische schilderij « De Eenzamen » zien we vier mannequins in een esthetisch aquarium samengepakt. De schreeuw van vereenzaming komt in dit werk veel pregnanter over dan wanneer een vrouw, op de rand van een bed gezeten door het geopende raam staart. Op het bed, in deze plastische omgeving, is de mens pijnlijk overbodig in zijn eigen wereld.

Gevoelens zo gedepouilleerd kunnen veruitwendigen is een opdracht waartoe weinig kunstenaars komen. Deprez doseert tederheid en vriendelijkheid, angst en dreiging door het evenwicht van de vormen, door een nauwkeurig afwegen van verticale, horizontale en diagonale lijnen.

« De Eenzamen » is een zéér persoonlijk plastisch beeld van een modern levensgevoel. Het zou jammer zijn als het werk niet in een museum terecht kwam. Tenzij wij de « Geschiedenis van de moderne Vlaamse Kunst », met kleurpotloodjes gaan schrijven.

Dr Lydia M.A. Schoonbaert, 1975